

ונמצא שרובם המוחלט של ולדות המוקדשין, קדוש ומשום כך יש לקוברם.

שנינו במשנתנו: **ואין קוברים אותה** את שליא זו בפרשת דרכים.

אביי ורבא דאמרי תרווייהו, כל דבר שיש בו רפואה כגון משקה או סם או לחש על המכה, **אין בו משום דרכי האמורי** ומותר.

אך אם **אין בו רפואה** ולא עושים אותו עבור רפואה הנראית לעין לצורך החולי, אלא לשם סגולה כגון כאן שקוברים בפרשת

הקדושים בקדושת בכורה, הרי הם **מיעוטא**. ולכן אין חוששין לקדושת בכורה בשליא זו ומשליכין אותה לכלבים. (416)

שנינו במשנתנו: ואם היתה השליא היוצאת **במוקדשין, תקבר**.

מאי טעמא מהו טעם החילוק בין שלית הבכור לשלית המוקדשים?

רובא בר מיקדש הוא לפי שכל ולד הנולד מן המוקדשים, בין זכר ובין נקבה, הרי הוא קדוש כמותם. ורק ה'נדמה' אינו קדוש. (417)

כולם קדושים. ומוכיח זאת מן הגמרא בתמורה יז א דקאמר שם "אבל כלאים וטומטות ואנדרוגינוס אי אתה מוצא אלא בולדות קדשים". ואם כלאים קדושים, כל שכן 'נדמה' קדוש. וכפי שעולה בבבא קמא עז א ששם כתוב "השתא כלאים מרבה, נדמה מיבעיא!!" ומוכח שנדמה הוא בדרגת בהמה יותר מכלאים. ואם כן, מדוע אינו קדוש?

ותירצו **התוספות**: הסוגיא שם היא כמאן דאמר "ולדות במעי אמן הם קדושים" ולכן כל דבר הנמצא במעי האם והוקדש, הריהו קדוש. אבל הסוגיא כאן הולכת לשיטת הסבור ש"ולדות בהוויתן הם קדושים". כלומר אחר לידתם והוויתם בעולם. הילכך כאשר נוצרו ובאו לעולם, באם אכן אינם בצורת בהמה אין בהם קדושה. עוד תירצו **התוספות**, שאף לשיטת מאן דאמר "במעי אמן הם קדושים" ניתן להעמיד את הסוגיא כאן כמותו. ודברי הגמרא "רובא בר מיקדש" היינו למעט דמות יונה שלכולי עלמא אינו קדוש.

[ולמאן דאמר בהוויתם הם קדושים, קשה מדוע נפל קדוש ובמה יותר הוא על הנדמה? ותירצו **התוספות** על פי דברי הגמרא בבכורות ג א, שאת קדושת הנפל לומדים מבכור שבו נאמר

מיעוטם נדמה, ואיך דנים להקל על פי ספק ספיקא זה?

ותירץ, שבשליא זו אין ההיתר משום ספק ספיקא אלא מדין רוב, שהואיל ושני הספקות הם מענין אחד שמא רק המיעוט קדושים בבכורה, משום כך כוללים את שני הספקות הללו לנידון אחד. ונמצא, שרוב הולדות אינם קדושים. וכן בכל מקום שיש שני ספקות שמאותו ענין הם, אף אם אחד מהם אינו שקול ואי אפשר לדונו משום ספק ספיקא, כוללים יחד את צדדי ההיתר ומקילין משום "רוב".

416. **הקובץ ענינים מעיר**, שלכאורה יש להקשות לדעת רבי מאיר הסובר שאף למיעוט חוששין ויהיה זה בכור לחומרא. ותירץ, כיון שבהיותו במעי אמו אינו קדוש, הרי יש לו חזקת היתר. ואם כן, לפנינו רובא וחזקה. ומחמת כן אין כאן מיעוט רגיל לפנינו אלא מיעוט דמיעוט. ולזה אף רבי מאיר לא חושש. [לפי דברי **המלוא הרועים** שהובאו בהערה הקודמת שאין להחזיקו מחמת מה שהיה במעי אמו משום ש'פנים חדשות באו לכאו' עדיין צ"ע]

417. הקשו **התוספות**: הרי בולד של קדשים,